

[Aksel Møller.]

sidste Uges Begivenheder viste, at Regeringen har vanskeligere Kaar end den foregaaende. Trekanten Venstre, Konservative og Radikale var dog fælles om noget væsentligt. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen kunde forleden Dag ikke faa Øje paa, hvad vi kunde være fælles om, men vi havde dog ikke behøvet at omfortolke vore Programmer for at komme i Overensstemmelse med en Politik, som førte til Erhvervsfriheden som Maal. Baade de Radikale, Venstre og Det konservative Folkeparti er dog enige om dette og behøvede ikke at staa op og slaa syv Kors for sig ved Tanken om, at man kunde mistænke dem for noget andet. Men den nuværende Regering vil i mange Situationer alene have Haabet om at finde en Mellemproportional for sin Politik ved at forene Kommuniste og Radikale, og en saadan Treklæng savner enhver Harmoni.

Derfor bør den højtærede Statsminister vist endnu en Gang overveje, om han ikke skulde tage et politisk Initiativ, som skaber Samling og skaber Tillid, for uanset de Erklæringer, der fremsættes, kan den højtærede Statsminister ikke vente, at Erhvervslivet skal møde ham med Tillid, saa lidt som den forrige Statsminister kunde vente, at Arbejderne i de store Byer skulde møde ham med Tillid. Og her er vi ved noget, som efter mit Partis Opfattelse er væsentligt. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen berørte det, idet han hævdede for ligesom at komme paa Afstand af os andre, at de Radikale altid havde ønsket at drage Arbejderne med ind i Samarbejdet i Stedet for at rejse en urokkelig Mur mellem dem og os. Men det ærede Medlem maa ikke tro, at denne Politik alene er karakteristisk for ham. Naar det ærede Medlem henviser til, at der har været Perioder under den forrige Regering, hvori Det konservative Folkeparti har ønsket en Regering bestaaende af tre Partier, eller der i hvert Fald har været Tale derom, maa det ærede Medlem erindre, at det fandt Sted paa et Tidspunkt, da det var aldeles umuligt at raabe Socialdemokratiet op, og da ingen af os havde Haab om at kunne faa det til at deltage i en Regering, og under disse Omstændigheder havde vi langt foretrukket, saaledes som vi ogsaa gjorde det under Regeringsforhandlingerne her, en Flertalsregering for en Mindretalsregering. Men intet vilde vi hilse mere velkomment end, om der ud af disse første strandede Forsøg for denne Regering vilde komme Bestræbelser for paa ny at samle alle Kræfter i

den danske Befolkning om at løse de Opgaver, som en socialdemokratisk Regering faktisk ikke er i Stand til at løse.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen gjorde i det hele taget nogle Bemærkninger om Regeringsdannelsen. Han vilde vise, at det havde været Logik hos ham, politisk Logik, da han udleverede Socialdemokratiet Magten. Men i Virkeligheden havde det, han sagde derom, egentlig kun Mening, hvis man tillagde det sydslesvigske Spørgsmaal den afgørende politiske Betydning, og hvor stort dette Spørgsmaal end er, saa vil en parlamentarisk Basis, som alene tilvejebringes paa det sydslesvigske Spørgsmaal, være skør som Glas over for alle andre Spørgsmaal. Saaledes som dette Ting er opdelt, er det da ogsaa klart, at hvis det sydslesvigske Spørgsmaal skal være det parlamentariske Grundlag for den Politik, som den nuværende Regering skal følge, og det Motiv, hvormed den skal kunne samle et Flertal om sig i Arbejdet her i Tinget, viser det sig, at saa skal det være det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der skal bære den højtærede Statsminister frem, og man vil vel forstandigvis indrømme, at der er ringe eller praktisk talt ingen Udsigter til, at de kan trække paa lige Hammel.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen talte, som sagt, om den konservative Politik og ønskede, at den skulde opnaa større Selvstændighed. Lad mig sige, at Det konservative Folkeparti har det ikke som en Planet, der vandrer omkring Solen og fastholdes som Planeten i Solsystemet. Det konservative Folkeparti maa selv vælge sin Plads. Hvis der derved sker Partiet det Uheld, at Venner kommer til at sidde det for nær, saa er der ikke deri nogen saglig Motivering for Det konservative Folkeparti til at forandre sit Standpunkt.

Jørgen Jørgensen: Jeg har ikke mange Bemærkninger at føje til, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg har i øvrigt ogsaa Indtrykket af, at det i Dag har vist sig, at de øvrige Ordførere heller ikke har haft mere paa Hjerte, end hvad der kunde være sagt paa betydelig kortere Tid. Jeg skal gøre et Forsøg paa at følge den Regel.

Der er baade fra Venstre og konservativ Side talt og skrevet mange vrede Ord mod Det radikale Venstre, fordi Udgangen af Forhandlingerne om Regeringsdannelsen blev, at vi fik en socialdemokratisk Regering. Jeg har første Gang, da jeg havde Ordet, redegjort for Det radikale Ven-